

Ko vidi sina stoječega s sklonjeno glavo ob stolu, polagoma dvigne velo roko iznad naslonjača in jo iztegne proti sinovi. Gospod Ludovik mu poda svojo, prepusti mu vso, kakor da je spet otrok in se oklepa roke očetove, da ga ona varno vodi.

»Vse vem, Ludovik, moj sin, vse. Hudo te je obiskal Gospod, tebe in nas vse. A priznajmo: zaslužili smo!«

Ludovik ne odtegne roke. Še globlje skloni glavo in vzdihne polglasno, bolešno.

»Upaj, Ludovik!« de stari. »Bog je usmiljen. In Mati božja je tako dobrotna. Jutri je praznik Gospe ziljske, Marije vnebovzete. Zato toliko upa gospa Barbara Elizabeta te dni.«

»Ali se ji je spet sanjalo?« tiho vpraša mladi grof.

»Sanjalo! A ne upa sama priti.«

Gospod Ludovik dolgo molči.

»Oče, če bi nam prišla res pomoč od zgoraj, bom veroval tudi jaz. In za zahvalo bom pozidal ziljsko cerkev, mnogo lepšo, kot je bila prejšnja.«

Starček se nalahko, a dobrotno in zadovoljno nasmehlja.

»Nebeška Gospa od nas pač ničesar ne potrebuje. A zaradi ljudstva, da ima spet svojo cerkev, stori to, Ludovik. In da se ne bo govorilo po deželi: »Gospodje groteneški in bekštajnski so skopuhi in nehvaležneži.«

»Ne, oče, tega o nas ne bodo govorili!«

(Konec.)



Janko Polák:

Večer.

*Za gozdovi temnimi
zlato solnce tone . . .*

*Ko pa tone, pa budí
zvezdic milijone.*

*V logu belih, vitkih bréz
veterček šepeče.*

*Sluša ga ob listu list,
v rádsti trepeče.*

Glas večernega zvona

plove iz daljave . . .

Sam sem. V gorah je odmev:

»Mater Dei, ave!«

